

конотативен ореол ще бъдат деформирани по декадентски, претърпявайки радикална семантична корекция. В случая отказваме да мислим аналогията и релациите между по-ранната Вазова творба „На Ком“ (1880) и сравнително късния Яворов текст „Нагоре, към върха!“ (1905) не от стремеж към инакомислие и оригиналност⁶⁴, а просто защото „Excelsior“ със своя плавно, етапно вертикализиращ се пространствен модел, с топосната си пластика и патетични сравнения е доста осезателно възпроизведено в *сизифовското* Яворово построение⁶⁵. Напрегнатата перипетийност на Вазовия лирически сюжет („Той борбата приема и кипи, / но урвата е права; напъва се, стреми се, поима, дъха често“) у Яворов е синтезирана, лаконизирана, добива универсалност, сентенциозен вид, библийска интонираност („И с кърви нозете / пътека бележат по урви, скали; И движи той бледен / с усилия сетни нозе и ръце...“)⁶⁶. Разбира се, темата *окриленост, обезпльтяване, освобождаване на духа от властта на социума* намира конкретно въплъщение у двамата поети и в случая сме твърде далеч от намерението да търсим някакъв тип подражание у Яворов. Придържането обаче към парадигматичната Вазова *височинност* е несъмнено и спецификите на изказа съвсем не успяват да заличат усещането за идентично възникнала троповост: *орлите наравно с него / фъркат из сините зари* (Вазов) – *човек – на орела той няма крилете, / но ей го надминал самите орли* (Яворов). Припокриването между двата текста може да нараства, особено ако решим да се взираме в отделни детайли, употребени от Вазов в собствения му устрем към апологетизиране на човешкия полет и превърнали се в очевидно значещи елементи у Яворов, чийто афинитет към *бездната*, глъбинното, незримото е прекомерен. Така например реторичният възклик *Стремление безумно! Що дияр тука ази?* в текста на Яворов е статизиран до аксиоматичен белег на лирическия персонаж: „от радост безумец умора не сеща“. След като пренаписването, проектирането на „Excelsior“